

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. září 2020 **odvolání státního zástupce** podané proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 31. července 2020, číslo jednací 2 T 42/2020-239, v **trestní věci obžalovaného P ■■■ J ■■■**, narozeného ■■■■■, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P ■■■ J ■■■ podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře, kterou mu bylo kladeno za vinu spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu byli poškození J ■■■ L ■■■ a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Výše uvedeného přečinu se obžalovaný podle závěrů státního zastupitelství prezentovaných v podané obžalobě měl obžalovaný dopustit jednáním spočívajícím v tom, že dne ■■■. 2016 ve 14:13 hod. v ■■■■■ na fotbalovém hřišti při fotbalovém utkání soutěže ■■■■■ jako hráč ■■■■■ u pomezí čáry, u lavičky domácích, při tzv. skluzu na mokřém povrchu nepřiměřenou silou zasáhl s cca 20 cm zvednutou nohou hráče ■■■■■ J ■■■ L ■■■, nar. ■■■■■, který si v nepřerušené hře předkopř míč na vzdálenost cca 2 m, čímž mu způsobil zlomeninu obou kostí levého bérce ve střední třetině - holenní kosti s meziúlomkem a lýtkové kosti ve stejné výši zlomené příčně, dále mu způsobil kožní oděrku na rozhraní přední a zevní plochy levého bérce, s nutností dvou hospitalizací v nemocnici a dvou operačních zákroků v celkové anestézii, s omezením v obvyklém způsobu života po dobu 11 týdnů, s trvalými následky ve smyslu omezené hybnosti v hlezenním kloubu a bolestivosti hlezna zvláště po zátěži.
3. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce v neprospěch obžalovaného odvolání, které rovněž písemně odůvodnil. Státní zástupce především připomíná, že okresní soud odůvodnil zprošťující výrok tím, že se obžalovaný dopustil nebezpečného zákroku, při kterém může dojít ke zranění. Došlo k tomu však v souvislosti se snahou obžalovaného odebrat míč poškozenému, přičemž ovšem míč nezasáhl, ale nohu poškozeného. Stěží tak lze podle okresního soudu v souvislosti s tímto zákrokem dovozovat vědomost obžalovaného o tom, že takovým jednáním může způsobit jinému ublížení na zdraví. O nedbalostní zavinění by se podle soudu mohlo jednat pouze v případě, že by obžalovaný zcela vybočil z rámce hry za okolností a v době, kdy již ■■■■■ o chování a způsobu hry nemůže rozhodovat rozhodčí. Tato situace ovšem podle okresního soudu nenastala, o zákroku obžalovaného bylo rozhodnuto a byl vyhodnocen jako surová hra ■■■■■ a obžalovanému byl disciplinární komisí uložen trest zákazu činnosti na 15 utkání. V takovém případě je tedy podle soudu na místě aplikovat zásadu ultima ratio, tak jak to vyplývá z ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku.
4. S výše prezentovanými závěry okresního soudu, které státní zástupce převzal z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ovšem podle jeho přesvědčení není možné souhlasit a stejně tak není možné souhlasit s hodnocením provedených důkazů ze strany okresního soudu. V této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

státní zástupce především poukazuje na zápis z utkání a zprávu delegáta [REDACTED], neboť ze zápisu utkání vyplývá, že se ze strany obžalovaného jednalo o surovou hru, kdy šlo o násilné kopnutí soupeře ze strany v nepřerušené hře, bez možnosti hrát míč, který byl vzdálen asi 2m. Obžalovaný tak bez možnosti hrát míč násilně kopl ve skluzu soupeře zvednutou nohou a to vše za použití nepřiměřené síly. Státní zástupce dále uvádí, že ze zprávy uvedeného delegáta rovněž vyplynulo, že se obžalovaný ani nesnažil v okamžiku, kdy bylo jasné, že míč nezasáhne, ale zasáhne nohu svého protihráče, zmírnit intenzitu kontaktu tím, že by se snažil nataženou nohu stáhnout. Z těchto důvodů je státní zástupce přesvědčen, že pokud obžalovaný neměl možnost míč zasáhnout a dále v okamžiku střetu se nesnažil žádným způsobem zmírnit intenzitu zákroku, tak že v takovém jednání lze spatřovat minimálně nedbalostní zavinění. Způsobené těžké zranění poškozeného L [REDACTED] je pak v přímé příčinné souvislosti s takovým jednáním obžalovaného. Rovněž státní zástupce připomíná, že obžalovaný byl disciplinární komisí potrestán za surovou hru, a nikoli za způsobení zranění a nelze proto souhlasit s tím, že je možné v takovém případě aplikovat zásadu ultima ratio, jak učinil okresní soud, neboť ze strany obžalovaného se jednalo o zákrok proti pravidlům, který se jim naprosto vymykal. Přitom šlo o zákrok, ke kterému dochází ve fotbale jednou za několik let, kdy o takovém zákroku obšírně informoval také tisk, což z provedení dokazování rovněž vyplynulo. Podle státního zástupce se tedy jednalo o případ dostatečně společensky škodlivý, kdy je nutné, aby nastoupila trestní odpovědnost obžalovaného. Závěrem svého opravného prostředku proto státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

5. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadeného výroku rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Po přezkoumání věci krajský soud následně dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce není důvodné.
6. V prvé řadě je nutno uvést, že okresní soud se touto trestní věcí zabýval v dostatečném rozsahu a v rámci několika hlavních líčení provedl zákonným způsobem dostatečně obsáhlé dokazování, přičemž plně respektoval všechny základní zásady trestního řízení, což znamená, že postupoval zcela v intencích ustanovení § 2 odst. 5, 6 trestního řádu, která mu jednak ukládají zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a jednak, že důkazy musí hodnotit nejenom jednotlivě, ale rovněž ve vzájemné spojitosti. Pouze takovým přístupem je i podle přesvědčení krajského soudu možno dospět nejen k rozhodnutí předvídatelnému, ale především spravedlivému, což znamená, že okresní soud v tomto řízení všem svým povinnostem dostal. K postupu okresního soudu je dále možno uvést, že napadené rozhodnutí v žádném případě nevykazuje nějaké známky libovůle a stejně tak nenastala situace, kdyby byly některé, pro rozhodnutí důležité důkazy opomenuty. Naopak je možno uvést, že okresní soud, tak jak je ostatně jeho ústavním posláním, zůstal v pozici nezávislého orgánu činného v trestním řízení a své úvahy vedoucí k vydání rozhodnutí ve věci samé, také v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu řádně a logicky odůvodnil, včetně odkazu na jedno z rozhodnutí Nejvyššího soudu, které se obdobnou problematikou zranění způsobených v rámci sportovní hry zabývá. Na tomto místě je rovněž také nutné uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem soudu prvního stupně, přičemž odvolací soud je tímto hodnocením vázán a do tohoto procesu může zasáhnout pouze v situaci, pokud by zjistil, že hodnocení důkazů je jednostranné, postrádá prvky formální logiky, anebo vychází z ničím nepodložených důkazů. Ani takové zjištění ovšem krajský soud neučinil, naopak je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí ve všech směrech ob stojí, byť samozřejmě nemusí odpovídat představám jednotlivých stran, v tomto konkrétním případě tedy představám státního zástupce.
7. V předmětné trestní věci je tak možné znovu zopakovat, že není žádných pochyb o tom, že dne [REDACTED] 2016 v rámci probíhajícího fotbalového utkání, jehož se účastnil jak obžalovaný, tak poškozený (oba jako hráči soupeřících stran fotbalových klubů [REDACTED] a [REDACTED]), došlo k situaci, kdy po zákroku obžalovaného P [REDACTED] J [REDACTED], který prováděl jako bránící hráč tzv. skluz,

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

utrpěl poškozený J. L., jako hráč útočící, velmi vážné zranění dolní končetiny, které zcela nepochybně vykazovalo známky těžké újmy na zdraví. Z obsahu provedených důkazů rovněž vyplynulo, že k tomuto zranění došlo v první polovině zápasu mezi oběma mužstvy, konkrétně ve 43 minutě prvního poločasu. Z provedených důkazů dále vyplývá, že k tomuto zákroku došlo u pomezí čáry, u lavičky domácích a dále, že povrch hřiště bylo mokré. V uvedené trestní věci byl jako jeden z důkazů využit také videozáznam z uvedeného utkání, k tomu je ovšem nutno dodat, že detailní rozlišení obrazového záznamu není příliš kvalitní a rovněž, že kamera, ze které byl záznam pořizován, se nacházela na opačné straně hřiště, než na které k uvedenému zákroku došlo, a teprve až po zákroku samém je záznam kamery přiblížen k místu, kde se poškozený nacházel. Nicméně z tohoto záznamu, jakož i z dalších ve věci provedených důkazů, zejména pak výpovědi samotného obžalovaného, je zřejmé, že k uvedenému zákonu předcházela pro obě hrající strany zřejmě neočekávaná situace, kdy odkopnutý míč ze strany hráčů se nečekaně odrazil od dalšího hráče zpět k místu, odkud byl odkopáván, což následně vedlo k tomu, že poškozený J. L., jako útočící hráč, se chtěl tohoto míče zmocnit, a stejně tak i obžalovaný, v pozici bránícího hráče klubu. Toto je podle názoru krajského soudu velmi důležité zjištění pro učinění závěru, který okresní soud ohledně případné trestní odpovědnosti obžalovaného zaujal. V tomto směru proto okresní soud naprosto důvodně odkazuje na pravidla fotbalu, jakož i hodnocení uvedeného zákroku rozhodčím, jako surovou hru, na což uvedená pravidla pamatují, stejně tak je správný i závěr okresního soudu o tom, že ve snaze zasáhnout míč obžalovaný provedl tzv. skluz, tedy zákrok fotbalovými pravidly dovolený, a ve své podstatě také pro tuto herní situaci určený.

8. Ohledně způsobu provedení tohoto zákroku okresní soud důvodně poukázal na výpověď samotného poškozeného, který k uvedenému zákroku, který později viděl na videu, uvedl, že skluz se takto dělá normálně. Stejně tak okresní soud zmínil výpověď svědka J. L., který uvedl, že závěr o nepřiměřené síle konkrétního zákroku se posuzuje individuálně případ od případu. Tento svědek také připustil, že následek způsobený činem často ovlivňuje hodnocení zákroku. Dále okresní soud zmiňuje výpověď svědka J. H., který nejenom že vysvětlil způsob prováděného skluzu, ale rovněž i jeho smysl, kdy tím je zasažení balonu. Tento svědek rovněž uvedl, že zákrok, který v tomto konkrétním případě provedl obžalovaný, vyhodnotil jako nedbalostní z toho důvodu, že obžalovaný se snažil sice zasáhnout míč, ale byl tam tzv. pozdě, a proto došlo k přestupku proti pravidlům fotbalu. Z hlediska posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného je podle názoru krajského soudu rovněž podstatné vyjádření svědka M. K., který byl prvním asistentem rozhodčího, a který, jak správně cituje v odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud, vyjádřil názor, že celá situace vznikla z 50 % i z důvodovou stavu terénu, na kterém se hrálo, který byl mokrá a blátivý. K termínu „šel do skluzu s úmyslem hrát míč“, který je uveden v zápisu o utkání, tento svědek dále uvedl, že míč skutečně v tu chvíli byl mezi tím hráčem, který byl faulován a který fauloval. Tuto vzdálenost svědek odhadl zhruba kolem dvou metrů. Uvedený svědek, který celou spornou situaci pozoroval z pozice rozhodčího, také uvedl, že podle jeho názoru tam byla sice snaha hrát i míč, a proto si nemyslí, že obžalovaný chtěl druhého hráče zranit, nebo že by do zákroku šel s úmyslem ho faulovat.
9. Vyjádření výše uvedených svědků, jakož i obžalovaného a poškozeného, včetně důkazů listinných, poté okresní soud, v kontextu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 997/2002, vyhodnotil způsobem, který je i z pohledu krajského soudu plně akceptovatelný, a který se rozhodně nikterak nevymyká základním zásadám, na kterých je postavena trestní odpovědnost pachatele, za ten který trestný čin, ať již se jedná o trestný čin úmyslný či nedbalostní. S hodnocením uvedeného zákroku se proto krajský soud mohl ztotožnit, neboť i on je přesvědčen o tom, že v jednání obžalovaného nelze spatřovat znaky zavinění nedbalostního, ať již se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou.

10. K výše uvedeným závěrům okresního soudu považuje dále ještě krajský soud za vhodné zmínit závěry vyplývající z některých dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu či soudu Ústavního, které se problematikou posuzování trestní odpovědnosti sportovců zabývají.
11. V rozhodnutí Nejvyššího soudu publikovaného pod sp. zn. 3 Tdo 1355/2006 ze dne 21. 3. 2007 byl vysloven závěr, že fotbalová pravidla nikde neupravují a také nemohou upravovat situaci, kdy v důsledku jejich porušení byla někomu z hráčů způsobena újma na zdraví. Pro tyto případy platí zásada subsidiarity trestního práva (vedle subsidiarity práva občanského z hlediska případného řešení škody způsobené zraněním) a normy trestního práva je namíště uplatnit tam, kde posuzované jednání je zaviněným excesem z příslušných ustanovení sportovních pravidel v tom smyslu, že jde o jednání, které není těmito pravidly dovoleno a není těmito pravidly – pokud jde o způsobený následek na zdraví – sankcionován. V tomto rozhodnutí rovněž Nejvyšší soud konstatoval, že účelem pravidel sportovních her je nejenom stanovit soupeřícím stranám rovné podmínky, ale současně i chránit zdraví hráčů před zákroky, které zpravidla či alespoň občas vedou k jejich zranění a že na dodržení herních pravidel je společenský zájem. Z tohoto pohledu je pak zapotřebí ovšem přísně individuálně posuzovat vzniklá zranění hráčů nejen jednotlivých družích sportu, ale i míru porušení daných pravidel, upravujících to či ona sportovní odvětví. Teprve na základě takového posouzení lze dospět k závěru, zda vzniklé zranění protihráče lze posuzovat ještě v rámci sportovních pravidel, či zda již připadá v úvahu aplikace trestního práva.
12. K tomu je dále podle krajského soudu vhodné dodat, že z fotbalových pravidel, která jsou také součástí trestního spisu, vyplývá, že pravidlo týkající se „zakázané hry a nesportovního chování“ stanoví zásady boje o míč a zásady chování hráčů. V souladu s oficiálním výkladem fotbalových pravidel boj o míč smí být tvrdý, ale musí být čistý, bez zákeřností a hráči mají respektovat soupeře. Veškeré počínání hráčů má být za všech okolností slušné a korektní. Úsilí hráčů o dosažení co nejlepšího výsledku nemá být v rozporu se zásadami sportovní etiky a každý hráč je povinen dbát o bezpečnost jak svou vlastní, tak i o bezpečnost ostatních spoluhráčů. Pokud se jedná o vlastní provádění zákroku označovaného jako tzv. skluz, tak při odebírání míče soupeři musí hráč nejprve zahrát míčem a teprve potom smí dojít k tělesnému kontaktu obou hráčů. Zasáhne-li hráč při odebírání míče skluzem nejprve soupeře a potom míč, považuje se to zakázaný způsob hry. Jako za nesportovní chování musí být hráč napomenut. Dále jako nesportovní chování proto rozhodčí posoudí skluz provedený ze strany, při němž hráč nedosáhne na míč, ale podrazí nebo kopne soupeře. Podle úvahy rozhodčího však může být takový zákrok posouzen jako surová hra.
13. Z dalšího rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaného pod sp. zn. 7 Tdo 561/2016 dne 31. 8. 2016 je možno poukázat na závěr, ve kterém je uvedeno, že při posuzování trestní odpovědnosti sportovců za zákroky v kontaktních sportech je třeba posoudit nepřiměřenost zákroku vzhledem k herní situaci (včetně použití nepřiměřené síly, kterou konkrétní zákrok nevyžadoval) a povahu předchozích zákroků hráče v obdobné herní situaci. V obou ze svých výše uvedených rozhodnutí Nejvyšší soud vždy uvedl, že zastává zásadu subsidiarity trestní represe. Z hlediska hodnocení uvedeného zákroku v rámci fotbalového utkání Nejvyšší soud i zmínil, že nepřiměřenost zákroku je třeba vztahovat ke konkrétní herní situaci, včetně otázky použití případně nepřiměřené síly, která nebyla k provedení zákroku potřebná, a rovněž je třeba se zabývat okolnostmi, zda například obžalovaný již byl v průběhu zápasu pro podobný zákrok sankcionován, či zda se jednalo o atak náhodný či ojedinělý.
14. Konečně další z rozhodnutí, které je vhodné v této konkrétní věci zmínit, je rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2014 pod sp. zn. 25Co 238/2014, které bylo i předmětem přezkumu Ústavního soudu, který rozhodoval dne 19. 12. 2017 pod sp. zn. III. ÚS 2357/15. V těchto rozhodnutích je mimo jiné uvedeno, že fotbal je svou povahou velmi dynamická hra, při níž dochází ke vzájemnému kontaktu hráčů a v důsledku toho i ke zvýšenému riziku jejich her a zranění. Toho si musí být každý hráč vědom. Rozhodujícím hlediskem pro posouzení intenzity porušení pravidel proto nemůže být závažnost následků, které nemohou nic vypovídat o tom, jaké povahy bylo porušení pravidel a za jakých okolností k němu došlo. Soudy se v dané věci zabývaly

tedy povahou kopané, při níž k fyzickým střetům s nepředvídatelnými důsledky může často docházet, čehož by pak také mělo odpovídat povědomí každého hráče této hry o jejich možných rizicích, zejména pak pokud se jedná o hráče dospělé. Ústavní soud nadto uvedl, že jeli kopaná tradičně pojmána jako rychlá hra s častými fyzickými střety, měla by tomu odpovídat i rozhodovací činnost orgánů veřejné moci, které tuto její povahu v uvedeném smyslu respektují. Sportovní klání je totiž svým způsobem mimořádnou událostí, při níž s přihlédnutím k povaze toho kterého sportu dochází vždy k určitému posunu přijatelných pravidel lidského chování. A přestože ochrana zdraví, jako důležité ústavně zaručené právo, by neměla být ani při těchto událostech opomíjena, pokaždé lze, jak i ve svých rozhodnutích uváděl Nejvyšší soud, požadovat opatrnost a ohleduplnost k druhým přiměřeně dané situaci. Přitom obecný princip opatrnosti, který respektují i fotbalová pravidla, by nejspíš nemohl být absolutně povýšen nad všechny ostatní principy této hry, aniž by autoritativně došlo ke zcela zásadní změně její povahy.

- 15.S přihlédnutím k výše nastíněné rozhodovací praxi vyšších soudů, zabývajících se zraněními vzniklých při sportovních zápasech, konkrétně v citovaných případech to bylo vždy v rámci fotbalového utkání, je podle přesvědčení krajského soudu rovněž třeba nahlížet na nyní přezkoumávanou věc. Znovu je proto nutné připomenout, že zákrok, pro který se v rámci hry obžalovaný rozhodl (tzv. skluz) fotbalová pravidla dovolují a z hlediska povahy uvedené hry je pro pozici bránícího hráče, který se snaží získat míč oproti hráči útočícímu, zákrokem běžným a během hry se často vyskytujícím. Jak také z provedených důkazů vyplynulo (zejména je třeba poukázat na výpověď asistenta rozhodčího, který danou situaci přímo pozoroval), tak oba hráči měli k odraženému míči stejně daleko, což nepochybně byla pro oba hráče situace neočekávaná, a oba se, v podstatě se stejnou vehemencí, snažili míč získat. V době, kdy si poškozený míč takzvaně předkopl, ovšem obžalovaný již prováděl zmíněný skluz a i s ohledem na rychlost fotbalové hry a způsob prováděného zákroku, mu lze vskutku jen stěží vyčítat, jak činí státní zástupce, že ještě v průběhu tohoto skluzu více nekorigoval pohyb dolních končetin, v konkrétním případě je mu vytýkáno, že se nesnažil zmírnit intenzitu kontaktu s poškozeným tím, že by nataženou nohu stáhnul. Takové hodnocení podle přesvědčení krajského soudu, navíc učiněné samozřejmě s jistou rozvahou a klidem, však neodpovídá posuzované situaci, kdy, jak již bylo uvedeno, se oba hráči snažili zasáhnout míč, oba tak činili v dynamickém pohybu při nemalé rychlosti, přičemž z videozáznamu jasně vyplynulo, že od odražení míče do doby kontaktu obou hráčů uplynuly zhruba 2 sekundy, což jen podtrhuje i výše učiněné závěry o povaze fotbalu jako velmi dynamické hry. Z tohoto úhlu pohledu je proto závěr státního zástupce o trestní odpovědnosti obžalovaného značně přepjatý, navíc, jak je ostatně v písemném vyhotovení podaného odvolání opakovaně uváděno, především vycházející ze zprávy [REDAKCE], který ve své zprávě vyslovil svůj subjektivní názor na daný zákrok. K tomu je ovšem nutno uvést, že takový závěr fotbalového činovníka nemůže být pro orgány činné v trestním řízení stěžejní a už vůbec se nemůže stát zásadním podkladovým materiálem pro vyslovení závěrů o trestní odpovědnosti konkrétního hráče, jak lze z obsahu podaného odvolání vysledovat, neboť v něm nejsou hodnoceny komplexně veškeré okolnosti uvedený zákrok provázející, nýbrž je akcentována pouze uvedená zpráva, což posléze vede k nesprávnému právnímu hodnocení posuzovaného skutku. Jakkoli byl jinak, a nutno dodat, že v souladu s fotbalovými pravidly, hlavním rozhodčím takový zákrok posouzen jako surová hra, nutně to ještě neznamená, že se jedná o zákrok zcela se vymykající fotbalovým pravidlům, a to takové intenzity, že je nutné na takové jednání aplikovat normy trestního práva, ostatně, jak i okresní soud správně uvedl, při respektování zásady subsidiarity trestní represe. Ostatně fotbalová pravidla na sankcionování i takovýchto zákroků pamatují, k čemuž také v posuzované věci došlo. Dovožovat nadto ještě odpovědnost trestní tak podle názoru krajského soudu v tomto konkrétním případě skutečně není na místě, byť krajský soud nikterak nezlehčuje závažnost způsobeného následku, který poškozený utrpěl, což si také obžalovaný, jak je zřejmé z průběhu trestního řízení, plně uvědomuje.

16. Z výše rozvedených důvodů proto krajský soud nesdílí výhrady uplatněné v odvolání státního zástupce, nepovažuje je za přílehlavé a zároveň možné zvrátit závěry okresního soudu, se kterými se naopak ztotožnil. Proto postup okresního soudu, který obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zprostil, považuje krajský soud za správný a zákonný. Odvolání státního zástupce tak bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti usnesení **je** možno podat **dovolání**, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 24. září 2020

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu